

Sygn. akt VII U 1093/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Michalska

Protokolant: sekr. sądowy Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 grudnia 2018 r. w Warszawie

sprawy S. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania S. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł.

z dnia 6 sierpnia 2018 r. znak: (...)

Oddała odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 12 września 2018 r. **S. S.** złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł. z dnia 6 sierpnia 2018 r. znak: (...) i wniosła o ponowne naliczenie jej emerytury.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że przepracowała w kraju około 27 lat i 5 lat za granicą we W., a wysokość jej miesięcznego wynagrodzenia – oprócz wynagrodzenia w ostatnim miesiącu – była zawsze powyżej najniższej krajowej. Odwołująca zakwestionowała wysokość wyliczonej jej emerytury w wymiarze 1.370,61 zł brutto jako krzywdzącą. Ponadto odwołująca zaznaczyła, że oryginały wszystkich dokumentów potwierdzających pracę w ojczyźnie i we W. złożyła w lipcu 2017 roku w ZUS w Ł., a prawo do emerytury nabyła z dniem 9 czerwca 2017 r. zgodnie z ustawą emerytalną. Odwołująca wyraziła przy tym brak zrozumienia co do tego, że czas naliczania emerytury był bardzo długi i trwał 14 miesięcy (odwołanie z załącznikami k. 3-95 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 25 września 2018 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł.** wniósł o jego oddalenie.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wyjaśnił, że podstawę prawną decyzji stanowią przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, Rozporządzenie WE 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie WE 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia 883/2004

w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Wskazał przy tym, że emerytura odwołującej została obliczona zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej poprzez podzielenie kwoty składki zewidencjonowanej na jej koncie z uwzględnieniem waloryzacji i kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego przez dalsze trwanie życia.

Wskaźnik wysokości kapitału początkowego został obliczony z okresu 10 lat kalendarzowych tj. od 1978-1987. W roku 1984 i 1985 do obliczenia stosunku podstawy wymiaru składek przyjęto sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego na dany rok, odpowiednie do liczby miesiąc, w których wnioskodawczyni podlegała ubezpieczeniu

na podstawie przepisów prawa polskiego. Za okresy, w których zarobki nie zostały udokumentowane zaświadczeniami, tj. od 10 listopada 1976 r. do 31 marca 1977 r. przyjęto wynagrodzenie minimalne. Ponadto do ustalenia wysokości kapitału początkowego przyjęto 12 lat, 3 miesiące i 16 dni okresów składkowych oraz 3 miesiące i 25 dni okresów nieskładkowych. Odnośnie okresu pracy we W. organ rentowy wskazał, że osiągnane z tego tytułu wynagrodzenie pozostawały bez wpływu na wysokość polskiej emerytury, a odwołująca może z tego tytułu ubiegać się o świadczenie w tym kraju. Ponadto pismem z 6 sierpnia 2018 r. odwołująca została poinformowana, że do włoskiej instytucji ubezpieczeniowej został przekazany wniosek o emeryturę z włoskiego ustawodawstwa na formularzu E 202 PL (odpowiedź na odwołanie k. 95 a.s.).

Na rozprawie w dniu 18 grudnia 2018 r. odwołująca oświadczyła, że chodzi jej o zaliczenie do polskiej emerytury okresu pracy we W.. Wskazała przy tym, że kwestionuje niezaliczenie przez ZUS jej pracy we W. i zwrócenia się przez ZUS w tej kwestii do instytucji włoskiej (k. 109 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 lipca 2017 r. S. S. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę. Do wniosku odwołująca załączyła kwestionariusz informacyjny dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych oraz dokumenty na ich potwierdzenie (wniosek z 03.07.2017 r. z załącznikami k. 1-49 a.r.).

We wniosku odwołująca wskazała, że w latach 1988-1996 przebywała we W..

W kwestionariuszu wskazała, że w okresie od 13 czerwca 1988 r. do 29 maja 1989 r. pracowała w C. P. w M., a w okresie od 30 maja 1989 r. do 30 czerwca 1996 r. odbywała pobyt stały we W. – M.. Ponadto przedstawiła zaświadczenie z dnia 6 września 2006 r. wystawione przez (...) S.A. W. Agencja (...), w którym wskazano, że wyjeżdżała za pośrednictwem ww. podmiotu na zasadach agencyjnych, gdzie była zatrudniona przez c. P.

w charakterze specjalisty cyrkowego w okresie od 13 czerwca 1988 r. – 29 maja 1989 r., przy czym jednocześnie wskazano, że odwołująca nie była pracownikiem ww. podmiotu w powyższym okresie, a przedsiębiorstwo nie płaciło składek na ubezpieczenie ZUS, gdyż obowiązek ubezpieczenia spoczywał na zatrudniającym ją kontrahencie. Oprócz powyższych informacji i dokumentów odwołująca złożyła również dokumentację w języku włoskim w celu potwierdzenia pobytu we W. w powyższym okresie (wniosek z 03.07.2017 r., zaświadczenie z 06.09.2006 r. k. 18 a.r., dokumentacja w języku włoskim k. 26-48 a.r.).

ZUS (...) Oddział w W. przekazał sprawę z powyższego wniosku wraz z aktami rentowymi do ZUS (...) Oddział w Ł. Wydziału (...) Umów Międzynarodowych celem załatwienia zgodnie z przynależnością terytorialną wraz z informacją, że S. S. posiada okres pracy we W. (pisma ZUS k. 55-57 a.r.).

Decyzją z dnia 8 listopada 2017 r. znak: (...) ZUS (...) Oddział

w Ł. ustalił kapitał początkowy odwołującej na dzień 1 stycznia 1999 r. w wysokości 50.578,00 zł. Do ustalenia kapitału początkowego odwołującego organ rentowy przyjął podstawę wymiaru w kwocie 372,25 zł, okresy składkowe w wymiarze 12 lat, 3 miesięcy

i 25 dni (147 miesięcy) oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 2 miesięcy i 16 dni (2 miesiące), zaś do obliczenia wskaźnika wysokości podstaw wymiaru kapitału początkowego organ rentowy przyjął okres 10 kolejnych lat kalendarzowych z okresu ubezpieczenia z lat 1976-1985, ustalając wysokość wskaźnika w wymiarze 30,49% (decyzja ZUS z 08.11.2017 r. o ustaleniu kapitału początkowego z załącznikami k. 63-65 a.r.).

Następnie decyzją z dnia 9 listopada 2017 r. znak: (...) organ rentowy przyznał S. S. zaliczkę na poczet przysługującej emerytury od 1 lipca 2017 r. w wysokości 1.039,73 zł wyliczonej według zasad określonych w art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Jednocześnie w decyzji tej organ rentowy poinformował, że obliczenie wysokości emerytury nastąpi po zakończeniu postępowania z Wydziałem (...) i Składek oraz w odrębnej decyzji (decyzja ZUS z 09.11.2017 r. o przyznaniu zaliczkę na poczet emerytury k. 66-67 a.r.).

Pismem z dnia 9 listopada 2017 r. odwołująca została poinformowana o konieczności wypełnienia i przesłania na adres organu rentowego formularza „oświadczenie wnioskodawcy – informacje wymagane do świadczeń zagranicznych” celem ustalenia uprawnień do emerytury z ustawodawstwa włoskiego. Odwołująca złożyła wypełniony formularz w dniu 20 listopada 2017 r., a także przedłożyła oryginały druków Rp-7 wystawionych przez (...) S.A. za lata 1977-1989 r. (pismo informacyjne ZUS z 09.11.2017 r. k. 68 a.r., oświadczenie wnioskodawcy – informacje wymagane do świadczeń zagranicznych k. 93-96 a.r., druki Rp-7 k. 97-99 a.r.). Jednocześnie ZUS (...) Oddział w Ł. skierował sprawę do (...) Oddziału ZUS w W. w celu potwierdzenia ubezpieczenia społecznego odwołującej z tytułu zatrudnienia w Zakładzie Usług (...) w W., (...) S.A. oraz Stowarzyszeniu (...) (wnioski o potwierdzenie ubezpieczenia k. 72-73 a.r. i k. 78-81 a.r.).

W dniu 25 maja 2018 r. do (...) Oddziału ZUS w Ł. wpłynęło ponaglenie odwołującej, w którym poprosiła o informację na jakim etapie jest sprawa wydania ostatecznej decyzji dotyczącej jej emerytury. W odpowiedzi na powyższe organ rentowy pismem z dnia 30 maja 2018 r. poinformował odwołującą, że dnia 7 maja 2018 r. zostało wszczęte postępowanie wyjaśniające z (...) Oddziałem ZUS w W. w zakresie potwierdzenia kwot zasiłków wypłaconych odwołującej za rok 1998 (ponaglenie k. 134 a.r., pismo ZUS z 30.05.2018 r. k. 136 a.r.).

W czerwcu 2018 roku odwołująca podczas wizyty w (...) Oddziale ZUS w Ł. wniosła o interwencję w jej sprawie wskazując, że mimo upływu czasu nie otrzymała ostatecznej decyzji w sprawie emerytury (protokół k. 144 a.r.).

Po zakończeniu postępowania ZUS (...) Oddział w Ł. wydał w dniu 3 sierpnia 2018 r. decyzję znak: (...) -2017 na podstawie której ponownie ustalił kapitał początkowy odwołującej na dzień 1 stycznia 1999 r. w wysokości 69.287,68 zł. Do ustalenia kapitału początkowego odwołującego organ rentowy przyjął podstawę wymiaru w kwocie 926,53 zł, okresy składkowe w wymiarze 12 lat, 3 miesięcy i 25 dni (147 miesięcy) oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 3 miesięcy i 25 dni (3 miesiące), zaś do obliczenia wskaźnika wysokości podstaw wymiaru kapitału początkowego organ rentowy przyjął okres 10 kolejnych lat kalendarzowych z okresu ubezpieczenia z lat 1978-1987, ustalając wysokość wskaźnika w wymiarze 75,85% (decyzja ZUS z 08.11.2017 r. o ustaleniu kapitału początkowego z załącznikami k. 148-150 a.r.).

Następnie decyzją z dnia 6 sierpnia 2018 r. znak: (...) organ rentowy przyznał S. S. emeryturę od dnia 1 lipca 2017 r. w wysokości 1.330,95 zł brutto. W decyzji tej wskazano, że podstawa wymiaru emerytury została obliczona z uwzględnieniem minimalnego wynagrodzenia za okresy pozostawania w stosunku pracy, za które nie zostało udokumentowane wynagrodzenie faktyczne, tj. okres od 10 listopada 1976 r. do 31 marca 1977 r. (skarżona decyzja ZUS z 06.08.2018 r. o przyznaniu zaliczkę na poczet emerytury k. 151-152 a.r.). Dodatkowo pismem z dnia 6 sierpnia 2018 r. organ rentowy poinformował odwołującą o przekazaniu do włoskiej instytucji ubezpieczeniowej jej wniosek o emeryturę z włoskiego ustawodawstwa na formularzu E 202 PL, wskazując przy tym, że przepisy o koordynacji zabezpieczenia społecznego nie określają terminu dla instytucji członkowskiej Unii Europejskiej na przekazywanie informacji dotyczących

ubezpieczonych w związku z czym organ nie może określić terminu w jakim instytucja zagraniczna wyda decyzję w sprawie emerytury z włoskiego ustawodawstwa (pismo informacyjne ZUS z 06.08.2018 r. k. 153 a.r.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie załączonych do sprawy dokumentów wymienionych wyżej co do kart akt. Dokumentacja załączona do odwołania w formie załączników stanowiła kserokopie dokumentów złożonych przez odwołującą w ZUS wraz z wnioskiem o emeryturę, przy czym Sąd oparł się na dokumentach w postaci oryginałów przedłożonych w aktach rentowych. Wskazane wyżej dowody nie były kwestionowane przez strony postępowania i nie budziły zastrzeżeń co do ich wiarygodności.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego, a mając na względzie charakter sprawy i powyższą okoliczność Sąd uznał zebrane w sprawie dowody za wystarczające do wydania rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie było niezasadne.

Spór w niniejszej sprawie koncentrował się na kwestii wysokości emerytury S. S. przyznanej jej na podstawie decyzji z dnia 6 sierpnia 2018 r. Odwołująca zakwestionowała skarżoną decyzję i w niniejszym postępowaniu domagała się zaliczenia jej okresu pracy we W. do polskiej emerytury.

Zgodnie z art. 25 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 r.) podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

W myśl art. 26 ustawy emerytalnej emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

Stosownie do art. 174 ust. 1 cyt. ustawy kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Zgodnie z ust. 2 przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6;
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5;
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

Zgodnie z ust. 3 cyt. art. podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Zgodnie z art. 8 cyt. wyżej ustawy emerytalnej przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz przy obliczaniu ich wysokości uwzględnia się okresy ubezpieczenia za granicą, jeżeli tak stanowią umowy międzynarodowe.

Przepis art. 18 ust. 1 cyt. ustawy stanowi, że podstawę wymiaru emerytury lub renty dla osób posiadających okresy ubezpieczenia za granicą, o których mowa w art. 8, ustala się

na zasadach określonych w art. 15-17. Zgodnie z ust. 2 przy ustalaniu kolejnych 10 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 2, nie uwzględnia się lat kalendarzowych, w których ubezpieczony przez cały rok pozostawał w ubezpieczeniu za granicą.

Z kolei ust. 3 ww. artykułu stanowi, że jeżeli w ciągu 20 lat poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, zainteresowany nie był ubezpieczony w Polsce, podstawę wymiaru emerytury lub renty stanowi przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zainteresowany przystąpił po raz pierwszy do ubezpieczenia za granicą.

System ubezpieczeń społecznych zakłada zatem, że podstawą wymiaru emerytury bądź renty jest przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne. Wysokość świadczenia zależy od udziału ubezpieczonego w tworzeniu funduszu ubezpieczeń społecznych. Przy ustalaniu wysokości świadczenia znaczenie ma wysokość podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe płacone w Polsce.

Jak wynika z dokonanych w sprawie ustaleń S. S. w okresie od 13 czerwca 1988 r. do 30 czerwca 1996 r. pracowała we W. i nie podlegała ubezpieczeniom społecznym według ustawodawstwa polskiego. Stąd też w ocenie Sądu Okręgowego zgodnie z treścią art. 18 ust. 2 ustawy emerytalnej ZUS nie mógł przyjąć tego okresu do obliczenia wysokości emerytury, gdyż w myśl tego przepisu przy ustalaniu kolejnych 10 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 2, nie uwzględnia się lat kalendarzowych, w których ubezpieczony przez cały rok pozostawał w ubezpieczeniu za granicą.

Sąd Okręgowy podkreśla, że zgodnie z art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 i 2 k.p.c. przedmiotem postępowania sądowego w sprawach dotyczących ubezpieczenia społecznego wszczynanego w rezultacie odwołania wniesionego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jest ocena zgodności z prawem tej decyzji w granicach jej treści i przedmiotu zarówno w aspekcie formalnym, jak i materialnym. W konsekwencji powyższego badanie legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Dokonanie oceny zapadłej decyzji odbywać się może tylko i wyłącznie w odniesieniu do stanu faktycznego istniejącego w dacie jej wydania (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2007 r., I UZP 1/07; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 marca 2018 r., III AUa 2398/17; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22 czerwca 2016 r., III AUa 652/15). Innymi słowy, Sąd Okręgowy rozpatrując odwołanie od decyzji ZUS był zobowiązany uwzględnić stan faktyczny i prawny na dzień jej wydania. Powyższe miało znaczenie o tyle, że organ rentowy wydając decyzję o przyznaniu odwołującej prawa do emerytury zwrócił się jednocześnie do włoskiej instytucji ubezpieczeniowej ((...)) z wnioskiem o emeryturę na formularzu E 202 PL. Skutkiem podjętych przez ZUS działań będzie rozstrzygnięcie kwestii, czy odwołującej przysługuje świadczenie emerytalne na podstawie ustawodawstwa włoskiego oraz jakie w rzeczywistości były okresy podlegania włoskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczenia emerytalnego.

W ocenie Sądu Okręgowego takie działanie ZUS należało zatem uznać za prawidłowe. Wskazać przy tym należy na unormowania unijne, w szczególności Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE. L. z 2004 r. nr 166 poz. 1 z dnia 2004.04.30 – dalej jako rozporządzenie nr 883/2004). Rozporządzenie to, zgodnie z art. 2 ust. 1, stosuje się do obywateli Państwa Członkowskiego, bezpaństwowców i uchodźców mieszkających w Państwie Członkowskim, którzy podlegają lub podlegali ustawodawstwu jednego lub kilku Państw Członkowskich oraz do członków ich rodzin i osób pozostających przy życiu. Zgodnie z art. 6 ww. rozporządzenia o ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, właściwa instytucja Państwa Członkowskiego, której ustawodawstwo uzależnia:

- nabycie, zachowanie, przysługiwanie lub odzyskanie prawa do świadczeń,
- objęcie przez ustawodawstwo, lub

– dostęp do lub zwolnienie z ubezpieczenia obowiązkowego, fakultatywnego kontynuowanego lub dobrowolnego, od spełnienia okresów ubezpieczenia, zatrudnienia, pracy na własny rachunek lub zamieszkania, bierze pod uwagę w niezbędnym zakresie okresy ubezpieczenia, zatrudnienia, pracy na własny rachunek lub zamieszkania spełnione na podstawie ustawodawstwa każdego innego Państwa Członkowskiego, tak jakby były to okresy spełnione na podstawie stosowanego przez nie ustawodawstwa. Jednocześnie w myśl art. 12 tego rozporządzenia przewiduje zakaz kumulacji świadczeń zgodnie z którym, o ile nie określono inaczej, niniejsze rozporządzenie nie przyznaje ani nie utrzymuje prawa do kilku świadczeń tego samego rodzaju za jeden i ten sam okres ubezpieczenia obowiązkowego.

Zgodnie z art. 50 ust. 1 rozporządzenia wszystkie instytucje właściwe określają uprawnienie do świadczeń na podstawie ustawodawstw Państw Członkowskich,

którym podlegał zainteresowany, kiedy złożone zostanie podanie o przyznanie świadczenia, o ile zainteresowany w sposób wyraźny nie ubiega się o odroczenie przyznania świadczeń z tytułu starości na podstawie ustawodawstwa jednego lub więcej Państw Członkowskich.

Z kolei w myśl art. 57 ust. 1 Rozporządzenia Nr 883/2004 instytucja Państwa Członkowskiego nie jest zobowiązana do przyznania świadczeń z tytułu okresów ukończonych na podstawie stosowanego przez nią ustawodawstwa, które są uwzględniane

w chwili realizacji ryzyka, jeżeli długość wspomnianych okresów jest mniejsza niż jeden rok oraz uwzględniając wyłącznie te okresy, żadne prawo do świadczeń nie zostało nabyte

na podstawie tego ustawodawstwa. Przepisy nie zobowiązują więc instytucji państwa członkowskiego do przyznania wnioskowanego świadczenia, wobec czego instytucja drugiego państwa członkowskiego (w tym przypadku polskiej instytucji ubezpieczeniowej),

w którym warunki do świadczenia zostały spełnione uwzględnia te okresy tak jakby zostały przebyte na terenie jej kraju. Wynika to z tego, że w wyjątkowych przypadkach stosowanie ust. 1 cytowanego przepisu mogłoby doprowadzić do sytuacji, w której każda instytucja państwa członkowskiego byłaby zwolniona z wypłaty świadczeń z tytułu tych krótkich okresów. W związku z tym w ust. 3 art. 57 nakazuje się, aby świadczenia były wówczas przyznawane wyłącznie na podstawie ustawodawstwa ostatniego z tych państw, którego warunki są spełnione, tak jak gdyby wszystkie okresy ubezpieczenia, spełnione i brane pod uwagę zgodnie z przepisami art. 6 oraz 51 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 883/2004, zostały spełnione na podstawie ustawodawstwa tego państwa członkowskiego.

Należy przy tym nadmienić, że w oparciu o ustalone w toku postępowania okoliczności, powyższa sytuacja w przypadku odwołującej nie występuje, bowiem z przedłożonej do akt rentowych dokumentacji wynika, że przebywała ona za granicą w sposób ciągły przez okres przewyższający jeden rok. Stąd też organ rentowy prawidłowo skierował wniosek emeryturę o przyznanie świadczenia do włoskiej instytucji ubezpieczeniowej celem rozpatrzenia. Zgodnie z art. 45 ust. 4 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004

w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE. L. z 2009 r. nr 284 poz. 1 z dnia 2009.10.30 – dalej jako rozporządzenie nr 987/2009) wniosek o przyznanie świadczenia wnioskodawca składa do instytucji jego miejsca zamieszkania lub instytucji ostatniego państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu podlegał. Jeżeli zainteresowany nigdy nie podlegał ustawodawstwu stosowanemu przez instytucję miejsca zamieszkania, instytucja ta przekazuje wniosek instytucji ostatniego państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu podlegał zainteresowany. Data złożenia wniosku jest przy tym wiążąca dla wszystkich zainteresowanych instytucji (ust. 5). Z kolei w myśl art. 47 ust. 5 rozporządzenia nr 987/2009 każda z zainteresowanych instytucji powiadamia instytucję kontaktową i pozostałe instytucje zainteresowane, najszybciej jak to możliwe, o okresach ubezpieczenia lub zamieszkania podlegających ich ustawodawstwu.

Na tle okoliczności faktycznych niniejszej sprawy organ rentowy przyznał odwołującej emeryturę oraz ustalił jej wysokość w oparciu o okresy zatrudnienia w Polsce zgodnie

z powyższymi przepisami. Z kolei dopiero po zakończeniu procedury z wniosku o emeryturę złożonego przez ZUS na formularzu E 202 PL i wyjaśnieniu powyższych wątpliwości będzie możliwe ewentualne rozpatrzenie, czy

sporny okres pracy odwołującej za granicą będzie można zaliczyć przy ustalaniu wysokości emerytury odwołującej. Natomiast kwestia ewentualnego podlegania przez odwołującą ustawodawstwu włoskiemu w zakresie zabezpieczenia emerytalnego na etapie wydania skarżonej decyzji wymagała dalszych ustaleń. Sąd miał przy tym na względzie, że w zasadzie jedynie informacje jakimi

ZUS dysponował były twierdzenia odwołującej co do pracy we W. w okresie

od 13 czerwca 1988 r. do 30 czerwca 1996 r. Częściowo zatrudnienie zostało potwierdzone przez (...) S.A. W. Agencja (...)

w zaświadczeniu z 6 września 2016 r., przy czym wymaga zaznaczenia, że w dokumencie tym wskazano na obowiązek zgłoszenia odwołującej do ubezpieczeń przez kontrahenta

ww. podmiotu. Kwestia ta nie mogła zostać rozpatrzona na tle załączonych do ZUS dokumentów, bowiem zostały one przedłożone w języku włoskim, brak ich tłumaczenia oraz potwierdzenia ich autentyczności.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy nie miał podstaw do uwzględnienia roszczeń odwołującej się. Na tle cytowanych wyżej przepisów organ rentowy nie miał możliwości uwzględnienia spornych okresów pracy odwołującej za granicą w latach 1988-1996 na poczet ustalenia wysokości bezspornie przysługującej jej emerytury. Z kolei wszczęcie przez organ rentowy wspomnianej wyżej procedury pośrednio prowadzi do potwierdzenia okresów podlegania przez odwołującą ubezpieczeniom w innym państwie członkowskim i ustalenia czy w związku z tym nie przysługuje jej prawo do świadczeń emerytalnych na tle innego ustawodawstwa. Odwołująca nie kwestionowała skarżonej decyzji w pozostałym zakresie.

Bez znaczenia dla istoty sporu pozostawała przy tym kwestia długości postępowania wyjaśniającego prowadzonego przez organ rentowy w zakresie rozpatrzenia wniosku odwołującej o emeryturę. Na podstawie analizy akt rentowych Sąd ustalił, że wydłużenie przedmiotowego postępowania mogło wynikać z konieczności usunięcia wątpliwości organu rentowego co do ewentualnej możliwości zakwalifikowania części okresu z 1998 roku jako okresu nieskładkowego w związku z brakiem stosownych informacji w tym zakresie, niemniej jednak nawet potencjalne stwierdzenie przewlekłości w tym zakresie nie miało wpływu na dokonanie ustaleń w zakresie obliczenia wysokości emerytury odwołującej.

Z tych też względów Sąd Okręgowy oddalił odwołanie S. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł. z dnia 6 sierpnia 2018 r. jako niezasadne, o czym orzeczono jak w sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

(...)